

R O M A N I A
CURTEA DE APEL BRASOV
- Secția Contencios Administrativ
și Fiscal -

DECIZIA nr.

DOSAR nr.

Sedința publică din 31 ianuarie 2006

PRESEDINTE : - președinte secție
..... - judecător
..... - judecător

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra recursului declarat de reclamanta împotriva sentinței civile pronunțată de Tribunalul Brașov în dosarul

La apelul nominal făcut în ședință publică, la pronunțare, se constată lipsa părților.

Procedura îndeplinită.

Dezbaterile în cauza de față au avut loc în ședința publică din 17 ianuarie 2006, când părțile prezente au pus concluzii în sensul celor consemnate în încheierea de ședință din acea zi, ce face parte integrantă din prezenta, iar instanța, în vederea deliberării, a amânat pronunțarea pentru data de 24 ianuarie 2006 apoi pentru data de 31 ianuarie 2006.

C U R T E A,

Constată că, prin sentința civilă Tribunalul Brașov a respins acțiunea în contencios administrativ fiscal formulată de reclamanta în contradictoriu cu pârătele DGFP Brașov și Garda Financiară a Comisariatului Regional Brașov, reținând următoarele motive:

. // .

Invocarea de reclamantă a rezoluției procurorului
data în dosarul penal înregistrat la Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov, nu are relevanță în cauză, în primul rând având în vedere că potrivit legii penale numai o hotărâre judecătorească definitivă pronunțată în procesul penal poate avea autoritate de lucru judecat cu privire la fapta săvârșită, identitatea și vinovăția făptuitorului și nu o rezoluție a procurorului, iar în al doilea rând, prin soluția de netrimitere în judecată, respectiv prin scoaterea de sub urmărire penală a administratorului reclamantei nu s-au confirmat documentele în litigiu, procurorul nefiind abilitat de lege să le anuleze aceste atribuții revenind numai instanței de judecată.

De asemenea, infracțiunea de înșelăciune pentru care a fost cercetat administratorul societății reclamante, se săvârșește numai cu intenție directă, făptuitorului nefiindu-i angajată răspunderea penală în cazul săvârșirii faptei cu intenție indirectă sau din culpă cum este cazul în speță.

Ca urmare, nu se poate face nici o analogie între răspunderea penală a administratorului și obligația reclamantei de a prezenta organelor de control fiscal numai înscrisuri care au calitatea de documente legale de proveniență, respectiv calitatea de documente justificative.

Imprejurarea că reclamanta, lipsită de vigilență nu a verificat calitatea de documente legale de proveniență a facturilor și chitanțelor contrafăcute de furnizorul produselor achiziționate a cărui identitate nu coincide de furnizorul înscris în aceste facturi și chitanțe așa cum rezultă din cercetările organelor de control, nu exclude culpa reclamantei și în consecință nu poate beneficia de dreptul de deducere a TVA. Această obligație revine reclamantei potrivit Normelor Metodologice de aplicare a OUG nr.17/2000 aprobate prin HG nr.401/2000 unde la art.25 lit.B pct.b se prevede că: "Agenții economici plătitori de taxă pe valoare adăugată sunt obligați să solicite de la furnizori sau prestatori facturi sau documente legal aprobate pentru toate bunurile și serviciile achiziționate și să verifice întocmirea corectă a acestora(...)".

De altfel, în rezoluția procurorului invocată de reclamantă s-a reținut nu numai că facturile în litigiu nu apar în plaja de numerotare și înscriere alocată de SC Imprimeria Națională SA distribuitorului autorizat, rezultând astfel că formularele sunt contrafăcute, dar că o parte dintre facturile în litigiu au fost completate de însăși administratorul reclamantei sau de numita pe formularul înmănat de furnizori "în alb", pentru considerentul că furnizorii nu cunoșteau limba română.

În consecință, instanța a reținut că reclamanta nu are dreptul la deducerea TVA aferentă intrărilor de marfă celor 42 de facturi fiscale contrafăcute, emise de furnizori neînregistrați ca plătitori de TVA precum și cu privire la cele 53 de chitanțe, documente cu privire la care s-a stabilit că nu au fost achiziționate de la distribuitorul autorizat de Ministerul Finanțelor.

Ca urmare, instanța^a constată că în mod legal s-a reținut de organul de control că bunurile procurate în baza acestor documente sunt fără documente legale de proveniență, reclamanta încălcând dispozițiile art.6 din HG nr.831/1997 în care se precizează că operațiunile consemnate în formulare tipizate, cu regim special de înscriere și numerotare, din alte surse decât cele prevăzute, nu pot fi înregistrate în contabilitate iar bunurile care fac obiectul tranzacțiilor respective sunt considerate fără documente legale de proveniență.

În ceea ce privește impozitul pe venitul microintreprinderilor calculat de organele de control, și a majorărilor de întârziere aferente acesta a fost legal stabilit pentru perioada verificată fiind calculat în funcție de venitul realizat de societatea reclamantă așa cum rezultă din evidența contabilă a societății, nedeductibilitatea TVA aferentă operațiunilor efectuate în baza facturilor și chitanțelor care nu au calitatea de document justificativ potrivit legii neavând relevanță în ceea ce privește veniturile realizate de societatea reclamantă.

Impotria acestei hotărâri a declarat recurs reclamanta pentru următoarele motive:

Prin rezoluția procurorului din data de ... s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a administratorului societății, fără a se dispune și anularea facturilor menționate de către pârâtă în contestație.

Astfel, având în vedere faptul că operațiunile comerciale sunt reale, că au fost evidențiate în contabilitatea societății și s-au achitat taxele și impozitele aferente acestora, că nu s-a dispus de către un organ competent anularea acestora, decizia emisă de către intimata Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov este nelegală și motivarea acesteia excede cadrului procesual.

Analizând hotărârea atacată în limnita motivelor de recurs formulate, Curtea reține următoarele:

Pentru exercitarea dreptului de deducere a TVA, recurenta contestatoare trebuia să justifice suma taxei prin documente întocmite conform legii; astfel în mod legal s-a reținut că bunurile procurate în speță sunt fără documente legale de proveniență, recurenta încălcând dispozițiile art.6 din HG nr.831/1997. Potrivit acestui articol, operațiunile consemnate în formulare tipizate, cu regim special de înscriere și numerotare, din alte surse decât cele prevăzute, nu pot fi înregistrate în contabilitate iar bunurile care fac obiectul tranzacțiilor respective sunt considerate fără documente legale de proveniență.

În consecință, câtă vreme legea oprește expres înregistrarea în contabilitate a operațiunilor fără documente legale de proveniență, așa cum s-a dovedit în speță, este imposibilă deducerea taxei pe valoarea adăugată aferentă unor astfel de operațiuni. Aceasta cu atât mai mult cu cât, suplimentar, prin art.25 lit.B pct.b din HG 401/2000 se impune obligația agenților economici plătitori de TVA să solicite de la furnizori sau prestatori facturi sau documente legal aprobate pentru toate bunurile și serviciile achiziționate și să verifice întocmirea corectă a acestora.

În legătură cu aceste dispoziții legale, Curtea notează că obligația de verificare în sarcina agenților economici reprezintă doar o normă de protecție în favoarea acestora, ceea ce înseamnă că îndeplinirea acestei obligații preîntâmpină doar sancțiunea imposibilității înregistrării în contabilitate dar nu poate constitui prin ea însăși un temei de înlăturare a consecințelor legale severe amintite. Deci, agenții economici verifică legalitatea documentelor de proveniență pentru propria protecție, dar nicidecum o verificare diligentă nu poate înlătura sancțiunea prevăzută de lege - interdicția înregistrării în contabilitate cu consecința imposibilității deducerii taxei pe valoarea adăugată.

Având în vedere aceste considerente, apărările recurente în legătură cu cercetările penale nu au nici o relevanță juridică în pricina dedusă judecății, neputându-se face nici o analogie între răspunderea penală a administratorului și obligația de a înregistra în contabilitate numai înscrisuri care au calitatea de documente legale de proveniență.

Pentru aceste motive, în baza art.312 Cod procedură civilă, recursul va fi respins ca nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE

IN NUMELE LEGII

D E C I D E :

Respinge recursul declarat de reclamanta SC
împotriva sentinței civile ... a
Tribunalului Brașov - Secția Comercială și Contencios
Administrativ.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 31 ianuarie
2005.